

Medlemsblad #18 – juni 2018

**Svenska Föreningen för
Lösningssökande Korttidsterapi**
www.sflk.se

Sommaren närmar sig!

Välkomna till SFLK:s medlemsblad. I detta nummer presenteras en hel del läsning, väl lämpat för såväl hängmattan som förströelse en eventuell regnig dag. Det kan ju förekomma....

Den tillfälliga redaktionen ber att få hälsa alla medlemmar, och andra som tar del av medlemsbladet, en riktigt **skön sommar**. Det är Ni säkerligen värda!

Martin Söderquist / Gunnar Törngren

Medlemskap i SFLK är gratis! Är du inte redan medlem så anmäl dig på hemsidan www.sflk.se

Svenska Föreningen för Lösningfokuserad Korttidsterapi

Lösningfokus: Hantverk och Konstverk Konferens 1-2 nov 2018

Temat för konferensen 1-2 nov 2018 är satt.

Alla detaljer är inte satta än. Ben Furman kommer att prata en del liksom Harry Korman.

Större delen av konferensen är dock inte dom. Det är ni. Vad är kopplingen mellan hantverk och konstverk? Är hantverket teknik eller intuition eller nåt helt annat? Är det enkla det vackra, och finns det fördelar med det ena eller det andra eller det tredje.

Låt er inte begränsas av temat. Att lämna ramarna som är satta är också en del av vad många tycker är användbart. Så kom och presentera ditt lösningfokuserade arbete inom vilket område som helst.

Redan har en person som är intresserad av att prata om lösningfokuserat ledarskap meddelat att hon kommer.

Se till att den här konferensen blir välbesökt. Kom själv och ta med dig mer folk.

Konferensen går av stapeln på Kockums Fritid. Dom har ansträngt sig och fräschat upp sina lokaler sedan vi var där sist. Jag hoppas dom ställer en blomma där denna står när vi är där också.

Adressen

dit är Västra Varvgatan 8, 211 11 Malmö. Vägbeskrivning och karta hittar du på www.kockumfritid.se.

Detaljerad karta över stan med konferensen [uppmärkt på den här länken](#) och här kommer en liten bild av Turning Torso som ligger ca 200 meter från konferenslokalen.

Anmäl att du kommer på [anmälningsslänken här](#) och om du vill prata om något så anmäl dig på [jag vill presentera länken här](#).

Styrelsen SFLK

Sussan Öster:

Vad är lösningfokus?

Lösningfokuserat arbetssätt handlar om att klienter och samtalsledare samarbetar i dialoger för att tillsammans bygga lösningar, snarare än att försöka förstå och lösa problem. Klienten ska via samtalet få tillgång till sina styrkor, förmågor och resurser och kunna använda dessa i den utvecklingsriktning som den själv önskar inom ramen för verksamhetens uppdrag.

Lösningfokuserat arbetssätt är avlastande för samtalsledaren, eftersom att ansvaret delas på ett respektfullt sätt. Klienten är huvudansvarig för sin egen utveckling medan samtalsledaren är ansvarig för att skapa en arena för utvecklingen genom att, respektfullt: "lyssna, välja ut delar att fråga vidare om och på så sätt bygga samtalet vidare".

Teorin och modellen

Modellen utvecklades, under 1980-talet, av forskare och praktiker vid Brief Family Therapy Center, i Milwaukee, under ledning av Steve de Shazer och Insoo Kim Berg. Syftet var att göra terapi mer effektiv och kortare (de Shazer et al 2007).

Lösningfokus är en del av den socialkonstruktionistiska idétraditionen med rötter i systemteori samt Wittgensteins tankar om språkets och kommunikationens betydelse för hur vi upplever och skapar vår verklighet.

Förhållningssättet

Lösningfokuserat arbetssätt är i grunden ett förhållningssätt där man har tilltro till att varje människa bär sin egen lösning inom sig. Samtalsledaren är inlyssnande och varje fråga i samtalet bygger på föregående svar. Fokus ligger på framtiden istället för på dåtiden. Den önskvärda framtiden beskrivs, detaljerat, av klienten utifrån det som samtalet handlar om i den kontext som samtalet äger rum. Dialogen handlar sen om hur man kan använda sig av de resurser klienten redan har, för att ta det första steget i riktning mot den framtid som klienten önskar sig.

Användningsområden

Det lösningfokuserade arbetssättet är användbart i många sammanhang. Det är utmärkt i förändringsarbete eftersom det skapar en känsla av delaktighet, tillit och hopp. Arbetssättet har spritt sig från den terapeutiska miljön till i stort sett alla sammanhang där människor arbetar med människor: coachning, ledarskap, organisationsutveckling, pedagogik, skolhälsovård, kriminalvård, missbruk, psykiatri, barnpsykiatri, utredande och behandlande socialt arbete, hälsosamtal, viktminskning, habilitering, arbetsterapi, samhällstjänst, familjerådgivning, konflikthantering, etc.

Arenor för användning kan vara t ex Landstingets-/Regionens verksamheter, Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen, i olika kommunala verksamheter hos privata företag och inom organisationer samt i samverkan och samarbete dem emellan.

I Västmanland och många andra delar av Sverige använder samordningsförbunden lösningfokus för att skapa ökad samverkan och samarbete kring och med individer med samordnade rehabiliteringsbehov. *Det unika och starkt användbara i arbetssättet är att det fungerar på alla nivåer - i strategiska möten på organisatorisk nivå, i grupper och team och i enskilda möten med brukare.*

Evidens

Dokumenterade effekter finns för klienter med stressproblematik, missbruksproblem, schizofreni, barn och ungdomar med utåtagerande beteendeproblem och/eller problem relaterade till skolan, inom parterapi, mot våld i nära relationer, för patienter inom öppen- och slutenvård, inom skola och utbildningsväsendet, fosterhem samt inom ledarskap och affärsliv (Franklin 2012). Det lösningfokuserade arbetssättet ska- och visar sig ofta - ge effekt redan efter kort interventionstid. Det ingår i modellen att man mäter om det man gör tillsammans leder till positiva effekter i klientens vardag och man avslutar när klienten är nöjd med det som uppnåtts (Duncan et al 2010, Margison et al 2000). Oftast uppnås detta inom två-fyra samtal (MacDonald 2007, Gingerich & Peterson 2013).

Text Sussan Öster, VITAL GoodSolution, underlag delvis från Harry Korman, SIKT.

Referenser

de Shazer S., Dolan Y., Korman., H., McCollum, E., Trepper, T. & Kim Berg, I. (2007). More Than Miracles: The State of the Art of Solution-Focused Brief Therapy. Taylor & Francis Group, LLC: New York.

Duncan, B.L., Miller, S. D., Wampold, B. E. & Hubble, M. A. (2010). The Heart and Soul of Change (2nd edition). American Psychological Association.

Franklin, C., Trepper, T S., Gingerich, W J. & McCollum, E E. (2012). Solution-Focused Brief Therapy: A Handbook of Evidence-Based Practice.

Gingerich, W.J. & Peterson, L. T. (2013). Effectiveness of Solution-Focused Brief Therapy: A Systematic Qualitative Review of Controlled Outcome Studies. Research in Social

Rapport från certifieringsgruppen:

Information från certifieringsgruppen kommer så småningom mera utförligt. Men vi kan meddela att gruppen är startad och **kan nu ta emot certifieringsansökningar**

Tomas Embréus:

Förändrande utredningsarbete

Tomas Embréus 2018-03-01

Samarbete för Trygghet är mitt namn på ett förhållnings- och arbetssätt i barnskyddsarbetet som utgår ifrån systemiska, narrativa och lösningfokuserade grundidéer där dessa har en passform i den kontext som barnskyddsarbetet är kopplat till: oro för barns säkerhet, trygghet, välbefinnande och sunda utveckling. Det är en kontext som innebär att identifiera risk- och skyddsfaktorer och hur dessa påverkar barns tillvaro samt att initiera förändring i de fall det är nödvändigt. Lagar och förordningar skapar ramar för verksamheten. *HUR* vi gör detta handlar mest om vårt förhållningsätt och våra metoder.

Samarbete för Trygghet innebär att se utredning som ett *medel för att uppnå en förändring* (om det behövs). I många fall leder utredning till beslut om insats men i många fall kan starka förändringsprocesser skapas under utredningstiden som gör att insatser inte blir nödvändiga.

Vi kan börja med att beskriva ett utredningsarbete med en familj (Persondetaljer förändrade men innehållet i stort sett autentiskt) jag träffade i en utredning, där det aktuella barnet var en 12-årig flicka. Hennes mamma och pappa skilde sig när hon var 3 år. Hon har en storebror som är 18. Pappa är omgift och har en pojke på 5 år i det nya förhållandet. Flicka 12 har sedan föräldrarnas separation bott växelvis varannan vecka. En söndag när hon skulle åka hem till sin pappa säger hon till mamman att hon inte vill det. Hon berättar att det är så jobbigt där hemma hos pappa. Pappa och hans flickvän bråkar jättemycket och de dricker jättemycket alkohol, säger flickan. Flera gånger har det blivit jobbigt för henne berättar hon för pappan. Hon har fått hjälpa pappa i säng när pappa varit redlöst berusad i hemmet. Vid några tillfällen har mat glömts i ugnen eller på spisen och det har börjat ryka och flickan har fått ta hand om det. Vid ett tillfälle ramlade pappa omkull i bostaden och slog sig illa mitt i natten. Flickan vaknade och fick ta hand om pappa, och hjälpa honom till sängs. Bråken mellan pappa och flickvännen har bestått av högljudda gräl som har pågått i timmar och långt in på natten. Flickan har legat inne på sitt rum och hört detta och mått dåligt. Nu vill hon inte längre bo hos sin pappa. Mamman tryggar flickan med att hon får fortsätta vara hos mamma. Mamma kontaktar pappan och talar med honom om vad hon har fått höra. Pappan blir tagen av det mamma berättar för honom och accepterar genast situationen och flickan fortsätter bo på heltid hos mamman.

Under en tid av ca två månader vill flickan inte ha någon som helst kontakt med sin pappa. Därefter talar flickan med sin pappa på telefon som ber flickan om ursäkt och bekräftar att han förstår att flickan har mått dåligt och lovar att han ska förändra situationen. Efter ytterligare en tid blir pappa irriterad på mamman för att han inte får någon information av henne om flickan, t.ex om skolgången, flickans mående, vad som kommer att hända, hur de går vidare etc, så han kontaktar familjerätten. Samtidigt är det så att pappan vid ett tillfälle har polisanmält sin flickvän för våld. Polisens arbete har nu kommit till den punkten att de inser att det finns en 12 årig flicka boende varannan vecka hos pappan och gör då en anmälan till socialtjänsten. Denna anmälan leder till en förhandsbedömning som både mamman och pappan kallas till. I denna förhandsbedömning får mamman information om innehållet i polisanmälan och blir orolig över beskrivningen att hennes dotters pappa är tillsammans med en våldsamt kvinna. När mamman kommer hem talar man om det som har kommit fram i mötet på socialtjänsten och flickan får veta att pappa har polisanmält flickvännen för misshandel. Flickan säger då att hon aldrig mer vill bo hos pappa. Efter pappas kontakt med familjerätten och den aktuella polisanmälan beslutas att inleda en utredning på barn- och unga och att familjerätten tills vidare avvaktar ytterligare kontakt.

I den utredning som inleds blir jag ansvarig handläggare. Jag börjar med att träffa pappan och någon dag senare har jag ett möte med mamman och flickan tillsammans. Pappans position är att han är förtvivlad över den uppkomna situationen och bekräftar att han har druckit för mycket en tid, även om han menar att det inte är på en nivå som han vill beskriva som "alkoholproblem". Han bekräftar också att han och flickvännen har haft mycket konflikter det senaste och att de har talat med varandra om att gå till familjerådgivningen för att reda ut sina svårigheter då de i övrigt trivs bra tillsammans och tycker mycket om varandra. Deras personligheter krockar och det går överstyr ibland säger han. Pappa säger också att den polisanmälan han gjorde mot flickvännen var i affekt och när han hade druckit och att det var för att hämnas och "slå tillbaka" mot henne. Han säger att hon aldrig har varit våldsamt mot honom. I mitt första möte med mamman och flickan är flickan ledsen och gråter mycket. Mamman är stödjande och hjälper flickan att sätta ord på det hon är orolig för.

Utredningsfrågeställningarna blir:

- Har pappas alkoholvanor och relationsproblemen med flickvännen skapat så allvarliga svårigheter för dottern att hon har varit allvarligt illa och inte kan fortsätta bo hos sin pappa?
- Vad är det bästa pappa gör för sin dotter och har det funnits perioder där pappa tillgodosett sin dotters behov och skapat ett tryggt hem för dottern?
- Om det skulle behöva ske en förändring för att dottern ska kunna bo hos sin pappa växelvis igen, vad behöver då ske och är pappa motiverad till att göra det som behövs och har han förmåga till det?

Redan efter de två första utredningssamtalen, först med pappan och sedan med flickan och hennes mamma anser jag att jag kan besvara alla tre frågorna och den analys jag gör blir att det är helt klart att det har varit flera påfrestande situationer för flickan som har skapat otrygghet, obehag och skadat flickans tillit till sin pappa. Problemen har eskalerat de senaste två åren Det är också klart att pappa absolut har goda föräldraförmågor och under lång tid kunnat skapa en god tillvaro för dottern när hon bott växelvis hos honom. Flickan saknar sin pappa och uttrycker att hon vill bo hos pappan igen för han är en bra pappa när han inte har druckit så mycket. Den sista frågeställningen kan besvaras med att

pappa inser att han måste förändra sina alkoholvanor, han inser att han behöver sätta flickans behov i fokus och att relationen till flickvännen får komma i andra hand när dottern bor hos honom. Han inser också att han måste visa flickan i handling att det sker en förändring för att hon ska tro honom.

I de kommande utredningssamtalen med flickan fokuserar vi mer på att tala om önskad förändring. Flickan önskar kunna återgå till hur det var förut "när det var bra" och att hon inte vill att pappa och flickvännen dricker alkohol och bråkar med varandra. Pappan är tydlig med att han måste förändra sina alkoholvanor och för en lång period inte dricka något överhuvudtaget när dottern är hos honom. Han och flickvännen påbörjar parsamtal på familjerådsgivningen.

I samtal jag har med flickan uttrycker hon dock ett tydligt tvivel beträffande tilltron till pappas intention att förändra situationen. Hon behöver se det konkret och det krävs tid. Samtidigt uttrycker hon en stor längtan och önskan att hon ska kunna se att det blir en förändring.

Här hade jag ju kunnat avsluta utredningen. Flickan tryggad hos mamma och pappa agerar själv, utifrån vad han säger, på ett klokt sätt för att försöka förändra situationen.

Min bedömning är dock att jag inte är klar med är att utredningen hittills inte har kunnat för flickan närmare sin bild av en önskad förändring. Ska jag därför överlämna till öppenvården eller ska jag boka in ytterligare några träffar med flickan och pappan för att se om jag inom ramen för utredningen också kan se om en eventuell förändring i flickans tilltro till pappa och deras relation går att uppnå så flickans välbefinnande och känsla av trygghet i kontakten med pappan kan stärkas? Jag valde det senare.

Nästa steg blev att jag träffade flickan och utforskade med henne på vilket sätt och i vilket tempo hon skulle vilja träffa sin pappa OM hon vill träffa honom. Hennes respons blev tydlig. Hon vill verkligen träffa honom men inte än. Inte förrän om tre veckor och då med mamma och storebror och första gången på stan och bara i en timme. Jag tar med det budskapet till pappan som accepterar flickans önskemål utom på en punkt. Han kan inte tänka sig att träffa flickan med mamman och storebror. Jag talar igen med flickan och frågar henne om hon skulle tycka att det var okay att träffa pappa på stan, en timme, med mig. Det gör flickan. Så vi genomför denna träff. Det blir väldigt fint och känslösamt på ett gott sätt. Pappa bekräftar flickans känslor och ber om ursäkt för det som varit och berättar att han och flickvännen har sökt hjälp för att inte bråka och att de inte ska dricka alkohol när flickan är hemma hos pappa. Vi går en promenad en dryg timme och det blir ett fint möte mellan dotter och pappa efter att inte ha sett varandra på länge. Vi bestämmer att träffas igen på samma sätt en vecka senare. Återigen ett fint möte mellan far och dotter. Far och dotter bestämmer att de ska åka och köpa julklappar på det stora affärscentret själva, utan min närvaro. Vi talar om hur det ska arrangeras. Vi bestämmer att jag talar med modern om detta. I samtal med modern är hon positiv till idén och hon kör dottern till affärscentret där pappan möter upp. Pappan kör sedan hem dottern till modern.

Nästa steg är att jag och pappan har samtal om hur han ytterligare kan stärka flickans tilltro till honom. En idé är att vi gör en ord & bildförklaring till dottern där pappa genom att skriva och rita kompletterande bilder förklarar för flickan de problem som inträffat och vilka förändringar pappa har bestämt att han och flickvännen ska göra för att flickan ska kunna känna sig trygg. I ord & bildförklaringen bekräftar pappa att det var bra att flickan talade med sin mamma och med mig och att han är glad för att deras kontakt nu har återupptagits. Han förklarar att han vill att flickans tillit till pappa ska öka. De viktigaste förändringarna är att det inte ska finnas någon alkohol hemma hos pappa när flickan är där och att pappa och flickvännen inte ska bråka med varandra utan tala lugnt och om de blir irriterade ska pappa vara själv hemma med dottern när hon är hos honom.

Flickan reagerar positivt när pappa läser upp och visar ord & bildförklaringen för sin dotter. Hon får en kopia själv, och en kopia att ta hem till mamma.

Kort därefter börjar flickan vara mer med pappa och börjar sova över igen.

Med detta exempel går jag in i klart behandlande arbete under utredningstiden och det leder positivt framåt till en förändring som blir bra för flickan. Jag kan i utredningen dokumentera denna förändring och avsluta utredningen utan insats. Tidsmässigt gjordes denna utredning på totalt 7 träffar. Pappa, Mamma o flickan, flickan, Pappa igen, Möte 1 med Pa o fl, Möte 2 med Pa o fl, avslutande möte Pa o flickan.

Jag vill se en utveckling av utredningsarbete där vi ökar vår känslighet för att fånga upp förändringsinverter från familjemedlemmar och att vi i våra samtal försöker visualisera hur denna förändring skulle kunna se ut i vardagen, vilka steg familjemedlemmar behöver ta för att uppnå den önskade förändringen och om det är möjligt redan under utredningsprocessen att ta avgörande steg i riktning mot målen. Om det sedan är tillräckligt med det eller om det krävs ytterligare stöd i form av familjebehandlingsarbete blir en bedömningsfråga att hitta svar på tillsammans med familjen.

Så hur kan jag arbeta för att kombinera både den nödvändiga "utredande" aspekten i arbetet med den tydligt "förändringsinriktade intentionen" i arbetet? För mig handlar det om hur jag definierar min roll som "utredare". Ska jag sträva efter att *enbart* samla information, analysera och bedöma den samt testa om föräldern önskar någon form av "hjälp" i form av insats och i så fall besluta om det. Och där är mitt jobb färdigt. Eller kan man se "utredning" som *en anledning att påbörja ett arbete som kan leda till förändring*? Jag tänker ju givetvis det sistnämnda. Jag ser utredningen som en anledning för oss i socialtjänsten att inleda en kontakt med familjen där jag från första minuten har ett förändringstänk i mitt arbete. Jag vill lyssna uppmärksamt på inviter till förändring och även försöka få föräldrar och övriga familjemedlemmar och nätverk att reflektera över den situation de befinner sig i med hjälp av mina utforskande frågor. Samtidigt är jag noga med att söka svar på de viktiga frågorna som jag inledningsvis har formulerat som mina utredningsfrågor. Mina utredningsfrågor spänner över de tre viktiga teman som allt barnskyddsarbete måste spänna över: Vad är problem och i vilken utsträckning har barnen farit illa? Vad fungerar och hur har föräldrar/nätverk kunna skapa en trygghet, god omsorg och känslomässig anknytning för barnen? Finns det behov av en förändring och vad skulle den i så fall bestå av och är föräldrar motiverade/har förmåga till det?

När jag arbetar med familjen intar jag en *utforskande position – inte en vetande position*. Jag är skolad i det lösningfokuserade intervjuandet och förhållningssättet samt starkt inspirerad av systemiska/språkssystemiska och narrativa perspektiv. När det gäller samtalsmetodiken är jag starkt inspirerad av Karl Tomms sätt att beskriva de frågetyper jag systematiskt kan arbeta med: linjära, cirkulära, reflexiva och strategiska.

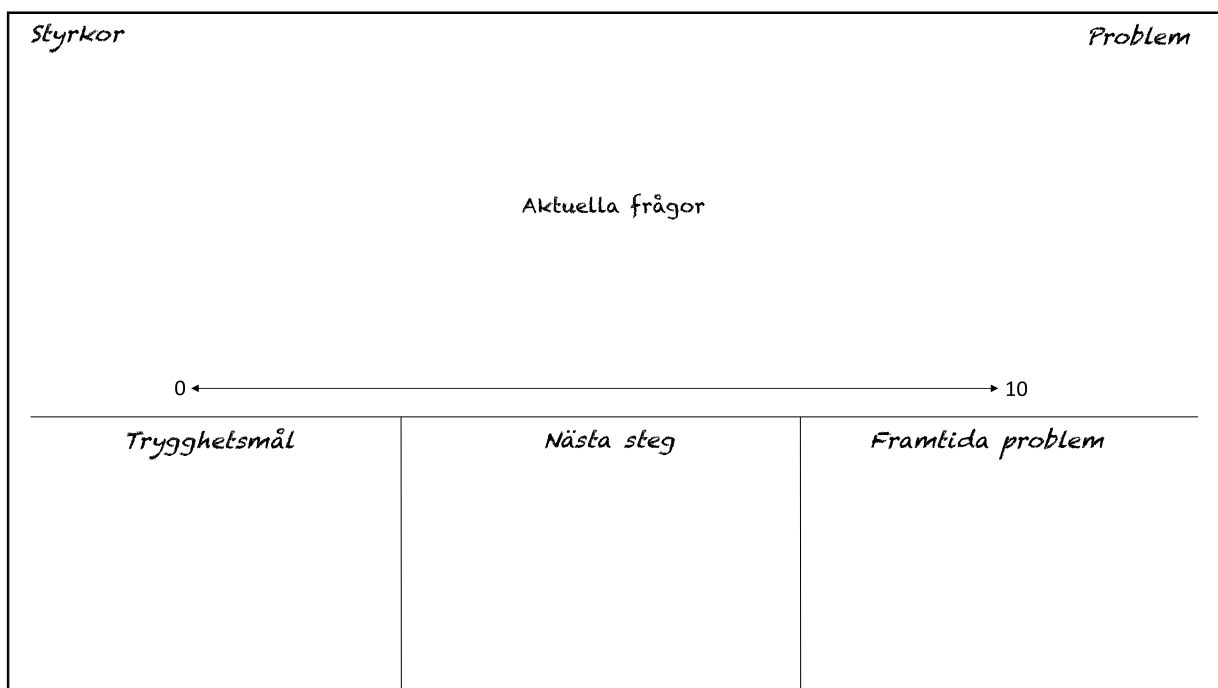
I dessa typer ligger de lösningfokuserade frågorna inbäddade (om den önskade förändringen, undantag till problem, hanterafrågor, skalfrågor).

Det som är viktigt för mig i den *utforskande icke-vetande positionen* är att hela tiden försöka vara nära familjens kontext genom att lyssna noga på deras språk: deras ord, uttryck, mönster i rummet för icke-verbal kommunikation och jag försöker så gott jag kan ställa följdfrågor för att få en tydligare och mer konkret beskrivning av vad det är deras ord och uttryck betyder i praktiken. Känsla-Tanke-Handling perspektivet är ständigt närvarande liksom de cirkulära frågorna om hur familjemedlemmarna dels

**Svenska Föreningen för
Lösningfokuserad Korttidsterapi**

påverkar varandra, vilka förväntningar och förhoppningar de har på varandra, vilka skillnader i uppfattningar och synsätt de har samt hur de stödjer och hjälper varandra. När jag hör en problembeskrivning tänker jag att jag också hör en önskan om förändring. Jag utforskar den "spegelvända" beskrivningen av problemet – dvs vilken förändring de önskar. När den önskade förändringen är beskriven (målbeskrivningen) blir nästa steg i utforskandet att få målbeskrivningen visualiserad i hur den skulle märkas i familjens vardag och i familjemedlemmarnas relationer. När jag har fått målbeskrivningen visualiserad undrar jag hur den skulle kunna förverkligas genom att ställa strategiska frågor; vad skulle vara ett första steg du kunde ta för att komma ett litet steg närmare den målbeskrivningen, vilka förändringar skulle ni behöva göra i er familj för att komma dit. Etc, etc.

Detta är ett scenario som sker i varje utredningssamtal jag har. Det har blivit en internaliserad arbetsmodell för mig och jag arbetar därför med mina samtalsanteckningar på samma sätt; dvs de är en del av min *utforskande icke-vetande position* och jag använder mig av ett A3 blad på bordet där jag endast skriver ner det viktigaste och endast med nyckelord och stödord. Inte långa hela berättelser. Mappningsstrukturen ser ut så här

Dessa samtal leder till att jag dels får svar på mina utredningsfrågeställningar samt att familjemedlemmar får möjlighet att i ett stödande klimat och i en känsla av delaktighet och samarbete själva reflektera över den situation de befinner sig i. Ofta leder det till att idéer om en önskad förändring visualiseras och tankar om hur de ska kunna nå den förändringen går att uttrycka. Där skapas alltså det *förändrande utredningsarbetet*.

Jag tror det kan vara viktigt att också tillägga att det här arbetssättet ställer stora krav på socialarbetarens hantverk och egen utveckling beträffande samtals- och intervjuetodik. Det tar tid att upparbeta förmågan att både lyssna, tala, tänka/reflektera och observera samtidigt, och att

rådfråga min inre kompass om var jag är i samtalet och vart jag ska gå vidare samtidigt som jag är uppmärksam på klientens språk, respons och metakommunikation i rummet.

Ett tillägg: I en del fall kommer vi inte att få någon inbjudan till ett förändringsarbete. Är situationen inte så allvarlig att vi måste ingripa med de makt/tvångs möjligheter vi har får vi acceptera att det är familjen som har bollen, mandatet och tolkningsföreträdet. Är familjen inte intresserad av att ha ett stöd i en eventuell förändring är det kanske inte heller någon idé att föreslå familjebehandlingsarbete. Är situationen istället så allvarlig att vi är i ett LVU-nära/klart läge kan vi erbjuda familjen en möjlighet till säkerhetsplanering, om det finns förutsättningar för det, och då är det på socialtjänstens villkor och tolkningsföreträde vi arbetar utifrån. Förvisso även här med stor ödmjukhet, respektfullhet och vilja från oss till ett samarbete – men inte på bekostnad av barnens trygghet.

Vad får du för tankar om det jag beskriver här? Hör gärna av dig till tomas@embreus.se

Referenser

Steve de Shazer: Keys to solutions

Insoo Kim Berg/Peter de Jong: Lösningbyggande samtal

Karl Tomm: Systemisk intervjumetodik

Karl Tomm: Patterns in interpersonal interactions

Tom Andersen: Reflekterande processer

Michael White: Kartor över narrative praktik

Michael White/David Epston: Narrativ terapi (Narrative means to therapeutic ends)

A.Turnell/S Edwards: Signs-of-Safety – a solution and safety oriented approach to child protection case work

Insoo Kim Berg/Susan Kelly: Building solutions in child protective services

P Lang, M Little, V Cronen: The systemic domains of action and the question of neutrality

Harlene Andersen: Samtal, språk och möjligheter

Harry och Jocelyn Korman; föreläsningar i utbildning

Gunnar Törngren: utredning som förändringsverktyg

Socialstyrelsen: BBIC, Metodstöd, Grundbok

**Det var allt för denna gång. Nästa nummer av
medlemsbladet är beräknat till mitten av hösten. Vi tar
tacksamt emot alla bidrag (utan garanti för publicering).**

Det kan vara artiklar, kåserier, recensioner, betraktelser
eller något annat i anknytning till ämnet.

Allt skickas till den tillfälliga redaktören:

gunnar.torngren@telia.com